

МАДРИДСЬКА УГОДА ПРО МІЖНАРОДНУ РЕЄСТРАЦІЮ ЗНАКІВ

від 14 квітня 1891 року
переглянута
у Брюсселі 14 грудня 1900 р., у Вашингтоні 2 червня 1911 р.,
у Гаазі 6 листопада 1925 р., у Лондоні 2 червня 1934 р.,
у Ніцці 15 червня 1957 р., і у Стокгольмі 14 липня 1967 р.,
і змінена 28 вересня 1979 р.

Зміст

- Стаття 1: Утворення Спеціального союзу. Подання заяв на реєстрацію знаків до Міжнародного бюро. Визначення країни походження
- Стаття 2: Посилання на статтю 3 Паризької конвенції (Прирівнювання деяких категорій осіб до громадян країн Союзу)
- Стаття 3: Зміст заявки на міжнародну реєстрацію
- Стаття 3bis: Територіальне обмеження
- Стаття 3ter: Заява про "територіальне поширення"
- Стаття 4: Дія міжнародної реєстрації
- Стаття 4bis: Заміна національних реєстрацій, що передують міжнародній реєстрації
- Стаття 5: Відмова в наданні охорони національними відомствами
- Стаття 5bis: Документи, що підтверджують законність використання окремих елементів знака
- Стаття 5ter: Копії записів у Міжнародному реєстрі. Пошук на новизну. Виписки з Міжнародного реєстру
- Стаття 6: Строк дії міжнародної реєстрації. Незалежність міжнародної реєстрації. Припинення охорони в країні походження
- Стаття 7: Продовження строку дії міжнародної реєстрації
- Стаття 8: Національне мито. Міжнародне мито. Розподіл залишків надходжень, додаткових і доданих мит
- Стаття 8bis: Відмова від охорони в одній чи декількох країнах
- Стаття 9: Зміни в національних реєстрах, що стосуються також міжнародної реєстрації. Скорочення переліку товарів і послуг, згаданих у міжнародній реєстрації. Доповнення до цього переліку. Заміни в цьому переліку
- Стаття 9bis: Передача права на міжнародний знак, що спричинює зміну країни власника

- Стаття 9ter: Поступка міжнародного знака тільки для частини зареєстрованих товарів чи послуг або по відношенню до деяких Договірних країн. Посилання на статтю 6^{quater} Паризької конвенції (Передача знака)
- Стаття 9^{quater}: Єдине відомство декількох Договірних країн. Прохання декількох Договірних країн про те, щоб вони розглядалися як одна країна
- Стаття 10: Асамблея Спеціального союзу
- Стаття 11: Міжнародне бюро
- Стаття 12: Фінанси
- Стаття 13: Поправки до статей з 10 по 13
- Стаття 14: Ратифікація та приєднання. Набуття чинності. Приєднання до Актів, що передують. Посилання на статтю 24 Паризької конвенції (Території)
- Стаття 15: Денонсація
- Стаття 16: Застосування Актів, що передують
- Стаття 17: Підписання, мови, функції депозитарію
- Стаття 18: Перехідні положення

Стаття 1

[Утворення Спеціального союзу. Подання заяв на реєстрацію знаків до Міжнародного бюро. Визначення країни походження]

(1) Країни, до яких застосовується ця Угода, утворюють Спеціальний союз з міжнародної реєстрації знаків.

(2) Громадяни кожної Договірної країни можуть забезпечити в усіх інших країнах-учасницях цієї Угоди охорону своїх знаків, що застосовуються для товарів чи послуг і зареєстровані в країні походження, шляхом подання заяв на зазначені знаки до Міжнародного бюро інтелектуальної власності (далі - Міжнародне бюро), згаданого в Конвенції, яка засновує Всесвітню організацію інтелектуальної власності (далі - Організація), при посередництві відомства зазначеної країни походження.

(3) Країною походження вважається країна Спеціального союзу, де заявник має справжнє і діюче промислове чи торговельне підприємство; якщо він не має такого підприємства в країні Спеціального союзу - країна Спеціального союзу, де він має місце проживання; якщо він не має місця проживання в країні Спеціального союзу - країна його громадянства, якщо він є громадянином країни Спеціального союзу.

Стаття 2

[Посилання на статтю 3 Паризької конвенції (Прирівнювання деяких категорій осіб до громадян країн Союзу)]

До громадян Договірних країн прирівнюються громадяни країн, що не приєдналися до цієї Угоди, які на території Спеціального союзу, утвореного цією Угодою, задовольняють умовам, встановленим статтею 3 Паризької конвенції про охорону промислової власності.

Стаття 3

[Зміст заявки на міжнародну реєстрацію]

(1) Будь-яка заявка на міжнародну реєстрацію повинна бути подана на бланку, вказаному в Інструкції; Відомство країни походження знака свідчить, що дані, наведені у цій заявці, відповідають даним національного реєстру, і зазначає дату та номер заяви та реєстрації знака в країні походження, а також дату подання заяви на міжнародну реєстрацію.

(2) Заявник повинен зазначити товари чи послуги, для яких витребується охорона знака, а також, якщо можливо, відповідний клас чи класи згідно з класифікацією, встановленою Ніццькою угодою про Міжнародну класифікацію товарів і послуг для реєстрації знаків. Якщо заявник не зазначає класи, Міжнародне бюро само класифікує товари чи послуги за відповідними класами згаданої класифікації. Класифікація товарів чи послуг, подана заявником, підлягає перевірці Міжнародним бюро, що здійснює її разом з національним Відомством. У випадку розбіжності між національним відомством і Міжнародним бюро рішення останнього є остаточним.

(3) Якщо заявник витребує охорону кольору як відмітної ознаки свого знака, він зобов'язаний:

1. заявити про це і зазначити у заявці колір чи поєднання кольорів, охорону яких він витребує;
2. представити разом із заявкою кольорові зображення зазначеного знака, що будуть додані до повідомлень, які розсилає Міжнародне бюро. Кількість примірників таких зображень визначається Інструкцією.

(4) Міжнародне бюро негайно реєструє знаки, заяви на які подані відповідно до статті 1. Датою реєстрації вважається дата подання заяви на міжнародну реєстрацію в країні походження за умови, що Міжнародне бюро одержало заявку протягом двох місяців з дати подання. Якщо заявка не була одержана у цей строк, Міжнародне бюро реєструє заявку за датою її одержання. Міжнародне бюро негайно повідомляє про цю реєстрацію зацікавленим Відомствам. Зареєстровані знаки публікуються у періодичному журналі, що видається Міжнародним бюро, на основі даних, що містяться у заявці на реєстрацію. Якщо знаки містять образотворчі елементи чи мають особливе графічне написання, Інструкцією встановлюється, чи зобов'язаний заявник подати кліше.

(5) Для ознайомлення із зареєстрованими знаками у Договірних країнах кожне Відомство одержує від Міжнародного бюро певну кількість примірників згаданої вище публікації безкоштовно і певну кількість примірників за зниженою ціною пропорційно числу одиниць, зазначених у статті 16(4)(а) Паризької конвенції про охорону промислової власності, на умовах, встановлених Інструкцією. Таке ознайомлення вважається в усіх Договірних країнах цілком достатнім, і нічого іншого не може вимагатися від заявника.

Стаття 3bis

[Територіальне обмеження]

(1) Кожна Договірна сторона може в будь-який час письмово повідомити Генерального директора Організації (далі - Генеральний директор) про те, що охорона, яка виникає внаслідок міжнародної реєстрації, буде поширюватися на дану країну лише за спеціальною заявою власника знака.

(2) Це повідомлення набуває чинності тільки через шість місяців після дати його направлення Генеральним директором іншим Договірним країнам.

Стаття 3ter

[Заява про "територіальне поширення"]

(1) Заява про поширення охорони, що виникає внаслідок міжнародної реєстрації, на країну, яка скористалася можливістю, що надається статтею 3bis, повинна бути спеціально зроблена в заявці, передбаченій у пункті (1) статті 3.

(2) Заява про територіальне поширення, зроблена після міжнародної реєстрації, повинна бути представлена при посередництві відомства країни походження на бланку, встановленому Інструкцією. Міжнародне бюро негайно реєструє таку заяву і повідомляє про це зацікавлене або зацікавлені відомства. Зареєстровані знаки публікуються у періодичному журналі, що видається Міжнародним бюро. Територіальне поширення набуває чинності від дати внесення запису про нього до Міжнародного реєстру; воно припиняє свою дію по закінченні строку дії міжнародної реєстрації знака, до якого воно відноситься.

Стаття 4

[Дія міжнародної реєстрації]

(1) З дати реєстрації, зробленої таким чином в Міжнародному бюро відповідно до положень статей 3 та 3ter, у кожній зацікавленій Договірній країні знаку надається така сама охорона, як і у випадку, коли б він був заявлений там безпосередньо. Класифікація товарів або послуг, передбачена у статті 3, не пов'язує Договірні країни відносно визначення обсягу охорони знака.

(2) Будь-який знак, який був предметом міжнародної реєстрації, користується правом пріоритету, встановленим статтею 4 Паризької конвенції про охорону промислової власності, без обов'язкового дотримання формальних вимог, передбачених в пункті D цієї статті.

Стаття 4 bis

[Заміна національних реєстрацій, що передують міжнародній реєстрації]

(1) Якщо знак, заявлений в одній чи декількох Договірних країнах, згодом реєструється Міжнародним бюро на ім'я того ж власника чи його правонаступника, міжнародна реєстрація розглядається як така, що заміняє попередню національну реєстрацію, не порушуючи прав, набутих на основі попередньої реєстрації.

(2) Національне Відомство зобов'язане, за заявою, зробити в своїх реєстрах відмітку про міжнародну реєстрацію.

Стаття 5

[Відмова в наданні охорони національними відомствами]

(1) В країнах, де законодавство це передбачає, відомства, проінформовані Міжнародним бюро про реєстрацію знака чи заяви про поширення охорони відповідно до статті 3ter, мають право заявити, що охорона не може бути надана цьому знаку на їх території. Така відмова може бути зроблена лише на умовах, які відповідно до Паризької конвенції про охорону промислової власності застосовуються до знака, заявленого для національної реєстрації. Однак в охороні не може бути відмовлено, навіть частково, на тій лише підставі, що національне законодавство допускає реєстрацію тільки для обмеженого числа класів чи обмеженої кількості товарів або послуг.

(2) Відомства, які бажають скористатися цим правом, повинні повідомити Міжнародне бюро про свою відмову із зазначенням всіх мотивів в строк, передбачений їх національним законодавством, але не пізніше закінчення строку в один рік від дати міжнародної реєстрації знака чи заяви про поширення охорони відповідно до статті 3ter.

(3) Міжнародне бюро негайно пересилає відомству країни походження і власникові знака чи його повіреному, якщо про останнього зазначене відомство повідомило Бюро, один з примірників такого повідомлення про відмову. Зацікавлена особа має такі ж можливості для подачі заперечення, як начебто знак був заявлений нею безпосередньо в країні, де було відмовлено в охороні.

(4) Мотиви відмови в охороні знака повинні повідомлятися Міжнародним бюро зацікавленим особам, які його про це запросять.

(5) Відомства, які протягом згаданого вище максимального строку в один рік не надішлють до Міжнародного бюро жодного рішення про попередню чи остаточну відмову відносно реєстрації знака чи заяви про поширення охорони, втрачають відносно даного знака право, передбачене в пункті (1) цієї статті.

(6) Рішення про визнання міжнародного знака недійсним не може бути винесено компетентними органами без надання власникові знака можливості для захисту своїх прав у відповідний час. Рішення про визнання міжнародного знака недійсним повідомляється Міжнародному бюро.

Стаття 5bis

[Документи, що підтверджують законність використання окремих елементів знака]

Документи, що підтверджують законність використання окремих елементів, які містяться в знаках, таких як герби, гербові щити, портрети, відзнаки, звання, фірмові найменування чи імена осіб, окрім імені заявника, чи інші подібні написи, що могли бути затребувані відомствами Договірних країн, звільняються від будь-якої легалізації, а також від будь-якого засвідчення, крім засвідчення відомства країни походження.

Стаття 5ter

[Копії записів у Міжнародному реєстрі. Пошук на новизну. Виписки з Міжнародного реєстру]

(1) Міжнародне бюро надає будь-якій особі на її прохання і за умови сплати мита, встановленого Інструкцією, копію внесених у Реєстр записів відносно певного знака.

(2) Міжнародне бюро може також за оплату провести пошук на новизну за фондом міжнародних знаків.

(3) Виписки з Міжнародного реєстру, що запитуються з метою їх пред'явлення в одній із Договірних країн, звільняються від будь-якої легалізації.

Стаття 6

[Строк дії міжнародної реєстрації. Незалежність міжнародної реєстрації. Припинення охорони в країні походження]

(1) Реєстрація знака в Міжнародному бюро здійснюється строком на двадцять років з можливістю продовження на умовах, встановлених статтею 7.

(2) По закінченні строку в п'ять років від дати міжнародної реєстрації ця реєстрація стає незалежною від національного знака, попередньо зареєстрованого в країні походження, з урахуванням наступних положень.

(3) Охорона, що виникає внаслідок міжнародної реєстрації знака, незалежно від того, була вона предметом передачі прав чи ні, не може бути затребувана повністю або частково, якщо протягом п'яти років від дати міжнародної реєстрації національний знак, раніше зареєстрований в країні походження відповідно до статті 1, вже не користується повністю або частково правовою охороною у даній країні. Це положення застосовується також для випадку, коли правова охорона припиняється пізніше внаслідок порушення судової справи, початої до закінчення п'ятирічного строку.

(4) У разі виключення знака з національного реєстру, здійсненого на прохання заявника чи *ex officio*, відомство країни походження буде вимагати від Міжнародного бюро виключити знак з Міжнародного реєстру; Бюро здійснить цю операцію. В разі порушення судової справи згадане відомство пересилає Міжнародному бюро *ex officio* або на вимогу позивача копію позовної заяви чи будь-якого іншого документа, який підтверджує цей позов, а також остаточне рішення суду; Бюро робить відмітку про це в Міжнародному реєстрі.

Стаття 7

[Продовження строку дії міжнародної реєстрації]

(1) Реєстрація завжди може бути продовжена на період в двадцять років, рахуючи з моменту закінчення періоду, що передує, шляхом простої сплати основного мита і, в разі необхідності, додаткових мит, передбачених пунктом (2) статті 8.

(2) Продовження не може містити жодної зміни відносно реєстрації, що передує, в її останньому вигляді.

(3) Перше продовження, здійснене відповідно до положень Ніццького акта від 15 червня 1957 р. або цього Акта, повинно містити вказівку класів міжнародної класифікації, до яких належить реєстрація.

(4) За шість місяців до закінчення строку охорони Міжнародне бюро шляхом направлення повідомлення нагадує власникові знака та його повіреному точну дату закінчення згаданого строку.

(5) За умови сплати додаткового збору, встановленого Інструкцією, для продовження міжнародної реєстрації надається пільговий шестимісячний строк.

Стаття 8

[Національне мито. Міжнародне мито. Розподіл залишків надходжень, додаткових і доданих мит]

(1) Відомство країни походження має право встановлювати на свій розсуд і стягати в свою користь національне мито з власника знака, для якого затребувана міжнародна реєстрація чи продовження.

(2) Реєстрація знака в Міжнародному бюро здійснюється за умови попередньої сплати міжнародного мита, яке містить:

(a) основне мито;

(b) додаткове мито за кожний клас Міжнародної класифікації понад трьох, до якого віднесені товари чи послуги, для яких застосовується знак;

(c) додане мито за кожну заяву про поширення охорони відповідно до статті 3ter.

(3) Однак додаткове мито, зазначене у підпункті (b) пункту (2), може бути сплачене, не впливаючи на дату реєстрації, в строк, встановлений Інструкцією, якщо кількість класів товарів чи послуг була визначена чи оскаржена Міжнародним бюро. Якщо по закінченні встановленого строку додаткове мито не було сплачене або якщо перелік товарів чи послуг не був скорочений заявником в необхідному обсязі, то подальше діловодство по заявці на міжнародну реєстрацію вважається припиненим.

(4) Річний прибуток від різноманітних надходжень за міжнародну реєстрацію, за винятком надходжень, передбачених в підпунктах (b) і (c) пункту (2), розподіляється Міжнародним бюро в рівних частинах між країнами-учасницями цього Акта, за винятком видатків і витрат, пов'язаних з виконанням згаданого Акта. Якщо на момент набуття чинності цим Актом будь-яка країна ще не ратифікувала цей Акт чи не приєдналася до нього, то до дати набуття чинності її ратифікації чи приєднання вона має право на одержання частини лишку надходжень, що розподіляються на основі попереднього Акта, який застосовується до цієї країни.

(5) Суми, що утворюються від додаткових мит, зазначених в підпункті (b) пункту (2), розподіляються по закінченні кожного року між країнами-учасницями цього Акта чи Ніццького акта від 15 червня 1957 р. пропорційно кількості знаків, на які була затребувана охорона в кожній із цих країн протягом минулого року, а відносно країн, що здійснюють попередню експертизу, ця кількість буде вираховуватися з урахуванням коефіцієнта, встановленого Інструкцією. Якщо на момент набуття чинності цим Актом країна ще не ратифікувала цей Акт чи не приєдналася до нього, вона має право до дати набуття чинності її ратифікації чи приєднання на одержання частини сум, що розподіляються на основі Ніццького акта.

(6) Суми, що утворюються від додаткових зборів, зазначених у підпункті (c) пункту (2), розподіляються відповідно до положень пункту (5) між країнами, що користуються правом, передбаченим у статті 3bis. Якщо на момент набуття чинності цим Актом країна ще не ратифікувала цей Акт чи не приєдналася до нього, вона має право до дати набуття чинності її ратифікації чи приєднання на одержання частини сум, що розподіляються на основі Ніццького акта.

Стаття 8bis

[Відмова від охорони в одній чи декількох країнах]

Власник міжнародної реєстрації може в будь-який час відмовитися від охорони в одній чи декількох Договірних країнах шляхом подачі заяви у відомство своєї країни для повідомлення Міжнародному бюро, яке повідомляє про це країни, яких стосується відмова. Відмова від охорони не обкладається ніяким митом.

Стаття 9

[Зміни в національних реєстрах, що стосуються також міжнародної реєстрації. Скорочення переліку товарів і послуг, згаданих у міжнародній реєстрації. Доповнення до цього переліку. Заміни в цьому переліку]

(1) Відомство країни власника також повідомляє Міжнародне бюро про анулювання, виключення з реєстру, відмови від охорони, передачі прав та інші зміни, внесені в запис про реєстрацію знака у національному реєстрі, якщо ці зміни стосуються також міжнародної реєстрації.

(2) Бюро вносить ці зміни до Міжнародного реєстру і, в свою чергу, повідомляє про них відомства Договірних країн, а також публікує їх у своєму журналі.

(3) Аналогічна процедура має місце, коли власник міжнародної реєстрації заявляє про скорочення переліку товарів або послуг, на які поширюється ця реєстрація.

(4) Ці операції можуть обкладатися митом, яке встановлюється Інструкцією.

(5) Наступне доповнення до переліку нового товару чи послуги може здійснюватися тільки шляхом подання нової заяви відповідно до положень статті 3.

(6) Заміна одного з товарів чи послуг іншим прирівнюється до доповнення.

Стаття 9bis

[Передача права на міжнародний знак, що спричинює зміну країни власника]

(1) В разі, коли право на знак, внесений до Міжнародного реєстру, передається особі, яка проживає в Договірній країні, але не в країні власника міжнародної реєстрації, відомство цієї країни має повідомити Міжнародне бюро про таку передачу. Міжнародне бюро реєструє передачу прав, повідомляє про неї інші відомства, а також публікує її у своєму журналі. Якщо передача права була здійснена до закінчення п'ятирічного строку, рахуючи від дати міжнародної реєстрації, Міжнародне бюро робить запит на згоду відомства країни нового власника і публікує, якщо це можливо, дату і номер реєстрації знака в країні нового власника.

(2) Будь-яка передача права на знак, внесений до Міжнародного реєстру, здійснена на користь особи, яка не має права подати заявку на міжнародну реєстрацію знака, не може бути зареєстрована.

(3) В разі, коли запис про передачу права не може бути внесений до Міжнародного реєстру або внаслідок незгоди країни нового власника, або тому, що ця передача зроблена на користь особи, яка не має права подати заявку на міжнародну реєстрацію знака, відомство країни попереднього власника знака має право вимагати від Міжнародного бюро виключення знака з його Реєстру.

Стаття 9ter

[Поступка міжнародного знака тільки для частини зареєстрованих товарів чи послуг або по відношенню до деяких Договірних країн. Посилання на статтю *bquater* Паризької конвенції (Передача знака)]

(1) Якщо Міжнародному бюро повідомлено про поступку міжнародного знака тільки для частини зареєстрованих товарів чи послуг, воно робить запис про неї в свій Реєстр. Кожна з Договірних країн має право не визнавати дійсність цієї поступки, якщо товари чи послуги, які відносяться до відступленої таким чином частини, збігаються з тими, для яких знак залишається зареєстрованим на користь особи, яка здійснила поступку.

(2) Міжнародне бюро таким же чином робить запис про поступку міжнародного знака відносно тільки однієї чи декількох Договірних країн.

(3) Якщо у попередніх випадках здійснюється зміна країни власника і якщо знак передається до закінчення п'ятирічного строку, рахуючи від дати його міжнародної реєстрації, то відомство країни, до якої належить новий власник, повинно дати свою згоду, яка вимагається відповідно до статті *9bis*.

(4) Положення пунктів, що передують, застосовуються тільки з урахуванням положень статті *bquater* Паризької конвенції про охорону промислової власності.

Стаття *9quater*

[Єдине відомство декількох Договірних країн. Прохання декількох Договірних країн про те, щоб вони розглядалися як одна країна]

(1) Якщо декілька країн Спеціального союзу домовляються здійснити уніфікацію своїх національних законів про знаки, вони можуть повідомити Генерального директора про те, що:

(a) єдине відомство заміняє національне відомство кожної з цих країн і

(b) сукупність територій, що їм належать, повинна розглядатися як одна країна для застосування всіх чи частини положень, що передують цій статті.

(2) Це повідомлення набуває чинності по закінченні шести місяців з дати повідомлення, що робиться в зв'язку з цим Генеральним директором іншим Договірним країнам.

Стаття 10

[Асамблея Спеціального союзу]

(1) (a) Спеціальний союз має Асамблею, що складається з країн, які ратифікували цей Акт або приєдналися до нього.

(b) Уряд кожної країни представлений одним делегатом, який може мати заступників, радників та експертів.

(c) Витрати кожної делегації несе уряд, який призначив її, за винятком витрат на переїзд і перебування одного делегата кожної країни-учасниці, покладених на Спеціальний союз.

(2) (a) Асамблея:

(i) розглядає всі питання, які стосуються збереження та розвитку Спеціального союзу і застосування цієї Угоди;

(ii) дає Міжнародному бюро вказівки щодо підготовки конференцій по перегляду, належним чином враховуючи зауваження країн Спеціального союзу, що не ратифікували цей Акт або не приєдналися до нього;

(iii) змінює Інструкцію та встановлює розмір мита, передбаченого у статті 8 (2), а також інших зборів, які відносяться до міжнародної реєстрації;

(iv) розглядає та схвалює звіти й діяльність Генерального директора, що відносяться до Спеціального союзу, та надає йому всі необхідні вказівки з питань, які входять до компетенції Спеціального союзу;

(v) визначає програму, приймає дворічний бюджет Спеціального союзу і схвалює його фінансові звіти;

(vi) приймає фінансовий регламент Спеціального союзу;

(vii) створює комітети експертів і робочі групи, які вона вважає необхідними для здійснення цілей Спеціального союзу;

(viii) визначає, які країни, що не є членами Спеціального союзу, та які міжурядові і міжнародні неурядові організації мають бути допущені на її засідання як спостерігачі;

(ix) приймає поправки до статей з 10 по 13;

(x) розпочинає будь-яку іншу належну дію для досягнення цілей Спеціального союзу;

(xi) виконує всі інші функції, покладені на неї цією Угодою.

(b) З питань, які становлять інтерес також для інших Союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація, Асамблея приймає рішення після ознайомлення з думкою Координаційного комітету Організації.

(3) (a) Кожна країна-член Асамблеї має один голос.

(b) Половина країн-членів Асамблеї складають кворум.

(c) Незважаючи на положення підпункту (b), якщо на якій-небудь сесії кількість представлених країн складає менше половини чи дорівнює або перевищує одну третину країн-членів Асамблеї, вона може приймати рішення; проте рішення Асамблеї, за винятком рішень, які відносяться до її власної процедури, стають обов'язковими тільки при дотриманні наведених умов. Міжнародне бюро направляє такі рішення країнам-членам Асамблеї, що не були на ній представлені, та запрошує їх повідомити у письмовому вигляді в тримісячний строк від дати направлення рішень - голосують вони за ці рішення, проти них чи утримуються від голосування. Якщо по закінченні цього строку кількість країн, які проголосували таким чином або утримались від голосування, буде рівною принаймні кількості, якої бракувало для досягнення кворуму на самій сесії, такі рішення набувають чинності за умови, що одночасно є необхідна більшість.

(d) З урахуванням положень статті 13 (2) Асамблея приймає свої рішення більшістю у дві третини поданих голосів.

(e) Голоси тих, що утрималися, до уваги не приймаються.

(f) Делегат може представляти лише одну країну та голосувати тільки від її імені.

(g) Країни Спеціального союзу, що не є членами Асамблеї, можуть бути присутніми на засіданні як спостерігачі.

(4) (a) Асамблея збирається на чергову сесію один раз на два роки за скликанням Генерального директора і, крім виняткових випадків, у той же час та в тому ж місці, що й Генеральна Асамблея Організації.

(b) Асамблея збирається на надзвичайну сесію, що скликається Генеральним директором за вимогою однієї чверті країн-членів Асамблеї.

(c) Генеральний директор готує порядок денний кожної сесії.

(5) Асамблея приймає свої правила процедури.

Стаття 11 **[Міжнародне бюро]**

(1) (a) Функції, пов'язані з міжнародною реєстрацією, а також інші адміністративні функції Спеціального союзу здійснюються Міжнародним бюро.

(b) Міжнародне бюро готує, зокрема, засідання та виконує функції секретаріату Асамблеї, а також комітетів експертів і робочих груп, які вона може створити.

(c) Генеральний директор є головною посадовою особою Спеціального союзу та представляє Спеціальний союз.

(2) Генеральний директор і будь-який призначений ним член персоналу беруть участь без права голосу в усіх засіданнях Асамблеї та будь-якого комітету експертів чи робочої групи, які вона може створити. Генеральний директор чи призначений ним член персоналу є за своїм посадовим станом секретарем цих органів.

(3) (a) Міжнародне бюро відповідно до вказівок Асамблеї готує конференції по перегляду положень Угоди, за винятком статей з 10 по 13.

(b) Міжнародне бюро може консультуватися з міжурядовими та міжнародними неурядовими організаціями з питань підготовки конференцій по перегляду.

(c) Генеральний директор і призначені ним особи беруть участь в обговоренні питань на цих конференціях без права голосу.

(4) Міжнародне бюро виконує будь-які інші покладені на нього функції.

Стаття 12 **[Фінанси]**

(1) (a) Спеціальний союз має бюджет.

(b) Бюджет Спеціального союзу містить надходження та витрати власне Спеціального союзу, його внесок до бюджету витрат, спільних для Союзів, а також у відповідних випадках відрахування до бюджету Конференції Організації.

(c) Витратами, спільними для Союзів, вважаються такі, що відносяться не лише до Спеціального союзу, а й одного чи декількох інших Союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація. Частка Спеціального союзу в цих спільних видатках відповідає його зацікавленості в даних видатках.

(2) Бюджет Спеціального союзу складається з урахуванням вимог координації з бюджетами інших Союзів, адміністративні функції яких здійснює Організація.

(3) Бюджет Спеціального союзу фінансується з таких джерел:

(i) мита та інших зборів, які належать до міжнародної реєстрації, зборів і платежів за інші послуги, що надаються Міжнародним бюро, які належать до Спеціального союзу;

(ii) надходжень від продажу публікацій Міжнародного бюро, що належать до Спеціального союзу та інших надходжень від таких публікацій;

(iii) дарувань, відказаних коштів і субсидій;

(iv) ренти, відсотків і різних інших доходів.

(4) (a) Розмір зборів, передбачених у статті 8 (2), та інших зборів, які стосуються міжнародної реєстрації, встановлюється Асамблеєю за пропозицією Генерального директора.

(b) Розмір мит встановлюється з таким розрахунком, щоб надходження Спеціального союзу від мит, за винятком додаткових і доданих мит, зазначених у статті 8 (2) (b) і (c), а також від мит та інших джерел прибутку давали змогу принаймні покрити видатки Міжнародного бюро, що стосуються Спеціального союзу.

(c) У разі, коли бюджет не прийнято до початку нового фінансового року, відповідно до порядку, передбаченого фінансовим регламентом, діє бюджет на рівні попереднього року.

(5) З урахуванням положень підпункту (4) (a) розмір зборів і платежів за інші послуги, що надаються Міжнародним бюро, які стосуються Спеціального союзу, встановлюється Генеральним директором, який доповідає про це Асамблеї.

(6) (a) Спеціальний союз має фонд обігових коштів, що складається з разового платежу, здійснюваного кожною країною Спеціального союзу. Якщо фонд обігових коштів стає недостатнім, Асамблея вирішує питання щодо його збільшення.

(b) Розмір початкового платежу кожної країни у згаданий фонд або частка її участі в збільшенні цього фонду пропорційні внеску цієї країни як члена Паризького союзу по охороні промислової власності до бюджету цього Союзу саме за той рік, в який був утворений фонд чи було прийнято рішення про його збільшення.

(с) Ця пропорція та умови платежу встановлюються Асамблеєю за пропозицією Генерального директора з урахуванням думки Координаційного комітету Організації.

(d) До того часу, поки Асамблея дозволяє, щоб резервний фонд Спеціального союзу використовувався у вигляді фонду обігових коштів, Асамблея може припинити застосування положень підпунктів (a), (b) і (с).

(7) (a) В угоді про штаб-квартиру, що укладається у країні, на території якої Організація має свою штаб-квартиру, передбачається, що у випадках, коли фонд обігових коштів буде недостатнім, ця країна надає аванси. Сума цих авансів та умови, на яких вони надаються, в кожному випадку є предметом особливої угоди між такою країною і Організацією.

(b) Як країна, згадана у підпункті (a), так і Організація мають право шляхом письмового повідомлення денонсувати зобов'язання про надання авансів. Денонсація набуває сили через три роки після закінчення того року, в який було зроблено повідомлення.

(8) Фінансова ревізія здійснюється відповідно до правил фінансового регламенту однією чи декількома країнами Спеціального союзу або зовнішніми ревізорами, призначеними за їх згодою Асамблеєю.

Стаття 13

[Поправки до статей з 10 по 13]

(1) Пропозиції про внесення поправок до статей 10, 11, 12 та до цієї статті можуть бути зроблені будь-якою країною-членом Асамблеї чи Генеральним директором. Такі пропозиції направляються Генеральним директором країнам-членам Асамблеї принаймні за шість місяців до розгляду їх Асамблеєю.

(2) Будь-яка поправка до статей, зазначених у пункті (1), приймається Асамблеєю, для чого потрібна більшість у три чверті поданих голосів; однак будь-яка поправка до статті 10 і цього пункту приймається більшістю у чотири п'ятих поданих голосів.

(3) Будь-яка поправка до статей, зазначених у пункті (1), набуває чинності через місяць після того, як письмові повідомлення про її прийняття, здійснені відповідно до конституційної процедури кожної країни, одержані Генеральним директором від трьох чвертей країн, які були членами Асамблеї під час прийняття нею цієї поправки. Будь-яка поправка до зазначених статей, прийнята таким чином, обов'язкова для усіх країн, що є членами Асамблеї на дату набуття поправкою чинності чи стають її членами після цієї дати.

Стаття 14

[Ратифікація та приєднання. Набуття чинності. Приєднання до Актів, що передують. Посилання на статтю 24 Паризької конвенції (Території)]

(1) Кожна країна Спеціального союзу, що підписала цей Акт, може ратифікувати його, а якщо вона не підписала його, може приєднатися до нього.

(2) (a) Будь-яка країна, що не є членом Спеціального союзу, проте є учасницею Паризької конвенції про охорону промислової власності, може приєднатися до цього Акта і таким чином стати членом Спеціального союзу.

(b) Міжнародне бюро, отримавши повідомлення про приєднання такої країни до цього Акта, направляє відомству цієї країни відповідно до статті 3 повідомлення про всі знаки, що на цей час користуються міжнародною охороною.

(c) Це повідомлення само собою забезпечує згаданим знакам на території зазначеної країни переваги, що випливають з положень, які передують, і визначає початок строку в один рік, протягом якого зацікавлене відомство може зробити заяву, передбачену статтею 5.

(d) Однак така країна, приєднуючись до цього Акта, може заявити, що, за винятком тих міжнародних знаків, які вже раніше були в цій країні предметом ще діючої ідентичної національної реєстрації та які негайно визнаються за заявою зацікавлених осіб, цей Акт буде застосовуватися лише відносно знаків, зареєстрованих починаючи з дати, коли це приєднання набуває чинності.

(e) Така заява звільняє Міжнародне бюро від необхідності направляти зазначене вище повідомлення про всі знаки. Міжнародне бюро направляє повідомлення лише про ті знаки, стосовно яких протягом року з моменту приєднання нової країни надійшло прохання з необхідними уточненнями про застосування виключення, передбаченого в підпункті (d).

(f) Міжнародне бюро не направляє повідомлення про всі знаки тим країнам, які, приєднуючись до цього Акта, заявляють про використання права, передбаченого в статті 3*bis*. Ці країни можуть, окрім того, одночасно заявити, що цей Акт буде застосовуватися лише до знаків, зареєстрованих після дати, коли їх приєднання набуває чинності. Це обмеження, проте, не належить до міжнародних знаків, які вже раніше стали в цій країні предметом ідентичної національної реєстрації і що дають підставу для заяв про поширення охорони, які складаються та направляються відповідно до статей 3*ter* і 8 (2) (c).

(g) Реєстрації знаків, які були предметом одного з повідомлень, передбачених цим пунктом, розглядаються як такі, що замінюють реєстрації, здійснені безпосередньо у новій Договірній країні, до дійсної дати її приєднання.

(3) Ратифікаційні грамоти й акти про приєднання здаються на зберігання Генеральному директорові.

(4) (a) Відносно перших п'яти країн, які здали на зберігання ратифікаційні грамоти чи акти про приєднання, цей Акт набуває чинності через три місяці після здачі на зберігання п'ятого з цих документів.

(b) Відносно будь-якої іншої країни цей Акт набуває чинності через три місяці після дати, на яку Генеральним директором було зроблено повідомлення про її ратифікацію чи приєднання, якщо тільки в ратифікаційній грамоті чи акті про приєднання не була зазначена більш пізня дата. В останньому випадку цей Акт набуває чинності відносно цієї країни на зазначену таким чином дату.

(5) Ратифікація чи приєднання автоматично спричинюють визнання всіх положень та одержання всіх привілеїв, що встановлюються цим Актом.

(6) Після набуття чинності цього Акта країна може приєднатися до Ніщського акта від 15 червня 1957 р. тільки одночасно з ратифікацією цього Акта чи приєднанням до нього.

Приєднання до Актів, які передують Ніщцькому акту, не допускається навіть одночасно з ратифікацією цього Акта чи приєднанням до нього.

(7) Положення статті 24 Паризької конвенції про охорону промислової власності застосовуються до цієї Угоди.

Стаття 15 **[Денонсація]**

(1) Ця Угода діє без обмеження строку.

(2) Будь-яка країна може денонсувати цей Акт шляхом повідомлення, направленою Генеральному директорові. Ця денонсація є також денонсацією усіх Актів, які передують і поширюються лише на країну, що її зробила, в той час як відносно інших країн Спеціального союзу Угода залишається в силі та підлягає виконанню.

(3) Денонсація набуває сили через рік після дня одержання повідомлення Генеральним директором.

(4) Передбачене цією статтею право денонсації не може бути використане ніякою країною до закінчення п'яти років від дати, на яку вона стала членом Спеціального союзу.

(5) Міжнародні знаки, зареєстровані до дати набуття денонсацією чинності, за якими не було винесено рішення про відмову протягом року, передбаченого в статті 5, продовжують підлягати протягом усього строку міжнародної охорони такій же охороні, начебто вони були безпосередньо заявлені в цій країні.

Стаття 16 **[Застосування Актів, що передують]**

(1) (a) Цей Акт у відносинах між країнами Спеціального союзу, що ратифікували його чи приєдналися до нього, заміняє, починаючи з дня, на який він набуває для них чинності, Мадридську угоду 1891 року в усіх її редакціях, що передують цьому Акту.

(b) Однак для кожної країни Спеціального союзу, що ратифікувала цей Акт або приєдналася до нього, в її відносинах з країнами, що не ратифікували цей Акт чи не приєдналися до нього, залишаються діючими редакції, що передують, які вона раніше не денонсувала на підставі статті 12 (4) Ніщцького акта від 15 червня 1957 року.

(2) Країни, що не входять до Спеціального союзу, які стають учасниками цього Акта, застосовують його до міжнародних реєстрацій, які здійснюються Міжнародним бюро при посередництві національного відомства будь-якої країни Спеціального союзу, що є учасницею цього Акта, якщо ці реєстрації відповідають відносно згаданих країн вимогам цього Акта. Щодо міжнародних реєстрацій, які здійснюються Міжнародним бюро при посередництві національних відомств згаданих країн, що не входять до Спеціального союзу, що стають учасниками цього Акта, то такі країни визнають, що згадана вище країна Спеціального союзу може зажадати виконання вимог останнього Акта, учасницею якого вона є.

Стаття 17 **[Підписання, мови, функції депозитарію]**

(1) (a) Цей Акт підписується в одному примірнику французькою мовою та здається на зберігання Урядові Швеції.

(b) Офіційні тексти виробляються Генеральним директором, після консультації із зацікавленими урядами, іншими мовами, які може визначити Асамблея.

(2) Цей Акт відкритий для підписання в Стокгольмі до 13 січня 1968 року.

(3) Генеральний директор направляє дві копії підписаного тексту цього Акта, належним чином завірені Урядом Швеції, урядам усіх країн Спеціального союзу і, на запит, урядові будь-якої іншої країни.

(4) Генеральний директор реєструє цей Акт у Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй.

(5) Генеральний директор повідомляє уряди всіх країн Спеціального союзу про підписання, здавання на зберігання ратифікаційних грамот чи актів про приєднання та про заяви, що містяться в цих документах, про набуття чинності будь-яких положень цього Акта, повідомлення про денонсацію і повідомлення, направлені відповідно до статей *3bis*, *9quater*, 13, 14 (7) і 15 (2).

Стаття 18 **[Перехідні положення]**

(1) До вступу на посаду першого Генерального директора посилання в цьому Акті на Міжнародне бюро Організації чи на Генерального директора вважається посиланням на Бюро Союзу, заснованого Паризькою конвенцією про охорону промислової власності, чи на його Директора відповідно.

(2) Країни Спеціального союзу, що не ратифікували цей Акт або не приєдналися до нього, можуть протягом п'яти років після набуття чинності Конвенцією, що засновує Організацію, користуватися, якщо вони цього побажають, правами, які надаються в силу статей з 10 по 13 цього Акта, як начебто вони були зв'язані цими статтями. Будь-яка країна, яка бажає користуватися такими правами, направляє з цією метою Генеральному директорові письмове повідомлення, що набуває чинності від дати його одержання. Такі країни вважаються членами Асамблеї до закінчення зазначеного строку.